

Arrest

nr. 121 024 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DOBBELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als wettelijk geregistreerde partner.

Op 17 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 4 mei 2013 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als wettelijk geregistreerde partner.

Op 25 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid.

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat hij in illegaal verblijf is, wat een voorwaarde is om toepassing te kunnen maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, zodat niet zonder onderzoek van het aangevoerde middel kan worden gesteld dat hij geen belang heeft bij de vernietiging van het *in casu* aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Hij betwist dat de bestaansmiddelen van de Belgische partner niet toereikend zijn. Hij stelt dat de inkomsten van zijn partner hoger liggen dan wat verweerder voorstelt en meer bepaald dat de inkomsten 1800 euro bedragen en niet 544, 58 euro zoals vastgesteld in de bestreden beslissing. Hij stipt aan dat zijn partner naast een deeltijdsarbeidsovereenkomst ook over een overlevingspensioen beschikt, hetwelk in aanmerking dient te worden genomen. Verder stelt verzoeker dat zijn partner ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende en zich heeft laten registreren bij verschillende interimkantoren.

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische partner, zodat hij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, met name dient hij aan te tonen dat de Belgische partner over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Verzoeker meent echter dat er is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens en meer bepaald dat niet alle inkomsten in aanmerking werden genomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 mei 2013 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Bij zijn aanvraag voegde verzoeker zijn verklaring van wettelijke samenwoning, zijn geboorteakte, zijn paspoort, het bewijs van gezinssamenstelling en het bewijs van zijn ongehuwde staat. Aan verzoeker werd gevraagd om ten laatste op 4 augustus 2013 het bewijs te leveren van de stabiele inkomsten van de Belg, van een ziektekostenverzekering van de Belg en zijn familie en een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte.

Op 8 mei 2013 heeft verzoeker een attest van de mutualiteit neergelegd alsook een fiche betreffende de jaarinkomsten voor 2012 van zijn Belgische partner. Uit de voormelde fiche blijkt, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de partner van verzoeker gemiddeld 544,58 euro per maand verdiende in 2012.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de referentiepersoon een bedrag van 1800 euro zou verdienen.

Waar verzoeker laat uitschijnen dat zijn partner is ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende en zich heeft laten registreren bij verschillende interimkantoren, dient vastgesteld te worden dat dit betoog niet dienstig is. Immers moet de referentiepersoon volgens de toepasselijke wettelijke bepaling over voldoende inkomsten beschikken, *quod non* op het ogenblik van de beoordeling door verweerder. Tevens blijkt dat deze argumentatie eveneens steun vindt in het administratief dossier, voor zover dit al relevant zou zijn, *quod non*.

Met zijn betoog maakt verzoeker noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker herhaalt dat de bestaansmiddelen van zijn partner wel voldoende zijn.

In casu kan worden volstaan met de verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU